

[V OBLACÍCH]

R.K. LILLEY

R.K. LILLEY

LET

[V OBLACÍCH]

2014

Copyright © 2012 by R. K. Lilley
Translation © 2014 by Alena Horváthová
Cover design © 2014 by GALATEA

Všechna jména, místa a události v tomto románu jsou fiktivní a jsou dílem autorovy fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už žijícími či nikoliv, je čistě náhodná.

Veškerá práva vyhrazena.
Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu IN FLIGHT,
přeložila Alena Horváthová
Sazba: Karel Kaltrop
Vydání první v elektronické verzi
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v listopadu 2014

ISBN 978-80-87910-70-2

*Tato kniha je věnována mé matce Lindě,
která ve mně od raného dětství povzbuzovala bujnou fantazii.*

Kapitola 1

Pan Cavendish

Když jsem připravovala kuchyňku v první třídě, nepatrně se mi třásly ruce. Ze spodní přihrádky nápojového vozíku jsem vytáhla láhev chlazeného šampaňského a cítila jsem, jak se celá chvěju. Uvědomila jsem si postavu za sebou. Byl to Stephan.

„Hod' sebou, Bee,“ pobídl mě příkře.

Cítila jsem, jak mi zasunul uvolněný pramen vlasů zpět do drdolu. Navzdory přísnému tónu hlasu jsem věděla, že to myslí dobře. Tím, že jsme v Las Vegas nastoupili přímo do letadla, jsme se vyhnuli otravným bezpečnostním prohlídkám. Znamenalo to, že žádný detektor kovu nezaregistroval sponky ve vlasech, což svědčilo o tom, že můj drdol byl bezchybný.

Ale Stephan kolem mě rád poletoval. Byl to ten nejlaskavější člověk, jakého jsem kdy poznala. A zajisté jediný, kterému jsem dovolila, aby se mě dotkl, i když jen v nevinném gestu.

Toto privilegium si vysloužil dlouholetým a věrným přátelstvím. Byl to můj nejlepší přítel a mnohem víc. Stálý společník, důvěrník, rádce, bývalý spolubydlící a současný soused. Rovněž můj kolega. Byli jsme prostě nerozlučná dvojka.

Občas jsem měla pocit, že jsme skoro jedna bytost, tak jsme si byli blízcí. Ano, v mnoha věcech jsme byli odlišní, to jistě, ale přátelili jsme se tak dlouho, že rozdílly pomalu vymizely.

Nebylo pochyb, že je to nejdůležitější osoba mého života. Když jsem pomyslela na rodinu, jediný člověk, který se mi okamžitě vybavil, byl Stephan.

„V první třídě už máme pět cestujících. Kde mám seznam pasažérů?“ zeptal se.

Beze slova jsem mu ho podala. Já jsem měla ten svůj vložený do kožených desek. Už jsem si ho přečetla. A *to* byl důvod, proč se mi tak třáslы ruce. Žádný jiný důvod, proč být nervózní, neexistoval. Připravovala jsem se na téměř poloprázdný let jen s minimem povinností. Za běžných okolností by se jednalo o nudnou rutinní záležitost.

„Podívej se na 2D,“ povzdychl zasněně Stephan. Jeho poznámka a ten přehnaný povzdech, to se Stephanovi vůbec nepodobalo, ale já jsem znala důvod té náhlé změny. Ten důvod i ve mně probouzel zcela netypickou odezvu.

„Ano, pan Cavendish,“ řekla jsem pokud možno klidným hlasem.

Na rameni jsem ucítila dotek jeho mužné elegantní ruky. „Copak ty ho znáš?“ zeptal se.

„Hm.“ Snažila jsem se působit nevzrušeně. „Letěl s námi už minulý týden charterovým letem, ale tys tady nebyl. Měl nějaké setkání s CEO. Pan Cavendish je totiž majitelem největší sítě hotelů.“

Stephan za mými zády luskl prsty. S lehce nadzvednutým obočím jsem se otočila.

Jeho modré oči, které se střetly s mými, by mohly patřit mému bratrovi, ovšem kdybych nějakého měla. Dalo by se říct, že jsme si byli hodně podobní. Oba jsme měli blondáté vlasy, ačkoliv jeho byly vlnité. Oba jsme byli vysocí a štíhlí, i když on mě o kousek převyšoval. Dokonce naše rysy měly

podobný severský ráz. Ano, klidně jsme mohli být sourozenci. A také jsem o něm jako o bratrovi přemýšlela. Byli jsme si tak blízcí.

„Slyšel jsem o něm! Ten chlap je miliardář! Až to zjistí Melissa, sedne si z něho na zadek a bude k neudržení. Pak už ji z první třídy nedostaneme!“

Snažila jsem se jeho vyličenému obrazu zasmát, ale moc mi to nešlo. Smutné na tom bylo to, že měl pravdu.

Melissa byla jednou ze tří letušek 757. Právě jsme začali pracovat s novou posádkou. Já se Stephanem jsme byli nerozluční, ale ostatní členové posádky se každých pár měsíců měnili. Současná sestava byla ustanovena na tři měsíce a zrovna jsme se začínali poznávat. Prozatím nám to spolu docela klapalo.

Melissa byla tou nejhluchnější osobou v naší posádce, a tak jsme nevyhnutelně začali právě u ní. Patřila k těm dívkám, které se staly letuškami proto, aby se seznamovaly s muži. Nebo lépe řečeno, ulovily bohatého chlapa. Byla u letecké společnosti nová, a tak zákonitě pracovala na hlavní palubě. Jak sama říkala, jen dočasně. Pošilhávala po mé pozici letušky první třídy, a dokonce po Stephanově postu hlavního stewarda.

Stephan a já jsme pracovali v naší malé společnosti už čtyři roky, a tak nám místo v první třídě plným právem náleželo. Melissa nastoupila ani ne před šesti měsíci, což znamená, že ještě nejméně šest měsíců zůstane tam, kde je, a teprve potom může zažádat o přesun do první třídy. Poté bude trvat dalších šest měsíců, než její žádosti bude vyhověno, a do té doby si o první třídě může nechat jen zdát.

Místo toho bude čekat na zavolání, připravená zastoupit jakýkoli let, bez sebemenší možnosti si něco dopředu naplánavat. A když konečně dostane pravidelnou linku, bude to nejhorší linka s krátkými nočními přejezdy z letiště přímo do hotelu. Podle toho, co jsem věděla o zlatokopkách, s ni-

miž jsem během dlouhých let pracovala, se nic z toho nehodilo do jejich machinací.

Melissa měla to štěstí, že na příští tři měsíce byla přidělená do naší skupiny. Jednalo se o poklidné lety s pravidelnými nočními přestávkami v New Yorku. Mohli jsme se ubytovat v našem nejlepším hotelu, který stál jen dva bloky od Central Park. Naše posádka už byla zkušená a tak jsme se všichni divili, když se v našem středu objevil nováček. Přesto si Melissa neustále stěžovala a dávala najevo, že ona patří do první třídy. Svým neustálým kňouráním pomalu začínala lézt všem na nervy.

Než se Stephan odebral do kokpitu, aby let probral s piloty, povzbudivě mi sevřel rameno. To byl hlavní důvod, proč Stephan byl vedoucí steward, zatímco já jen letuška první třídy. Nesnášela jsem jednání s piloty. Stephan s nimi vycházel skvěle. Často předstíral, že spolu chodíme, když o mě některý z pilotů projevil zájem nad rámec mých pracovních povinností. Většina z lidí, s nimiž jsme pracovali, si myslela, že patříme k sobě. Stephan to nikdy zcela nepopřel. Začal se tak chovat před mnoha lety a já jsem ho naprosto chápala. Když totiž řekl rodičům, že je gay, nastaly mu krušné časy, takže se není co divit, že se stal poněkud diskrétnějším.

Bezhlučně jsem otevřela láhev šampaňského a zručně ho rozlila do pěti sklenic. Zhluboka jsem se nadechla, abych se uklidnila. Byla jsem zvyklá zvládat jistou dávku nervozity, a i když jsem spíše nervní typ, nedávám to na sobě znát. Jenže na tenhle druh nervozity jsem zvyklá nebyla.

S předstíranou jistotou jsem vyšla z palubní kuchyňky. Když s přehledem dokážu ve výšce deseti tisíc metrů udržet tác plný sklenic se šampaňským, a to dokonce při mírné turbulenci a na osmicentimetrových podpatcích, zcela jistě dokážu obsloužit pár cestujících ve stojícím letadle.

Vedla jsem si docela dobře. Ruka se zklidnila, krok nabyl jistoty, a to všechno dokud jsem nevzhledla od země a nestřetla se přímo s pronikavým pohledem uhrančivých očí pana Cavendishe.

Zdalo se, že za krátkou dobu naší známosti se stalo jeho zvykem upřeně mě pozorovat. Jeho štíhlá elegantní postava si hověla v koženém sedadle krémové barvy s nenucenou lhostejností, která však chyběla jeho pohledu. *Je to právě jeho spalující pohled, který mě tak znervózňuje?* Zřejmě ano. Zřejmě to však mělo také něco do činění s faktem, že to byl nejkrásnější chlap, jakého jsem kdy poznala. A že jsem jich poznala spousty. Zosobňoval hned několik typů. Od seriálových hrdinů k filmovým, až po dokonalé modely. K čertu, vždyť Stephan byl také modelový materiál. Jenže tenhle chlap byl prostě nejdokonalejší a nejkrásnější mužský, jakého jsem za svých třiadvacet let viděla.

Zdál se prostě bezchybný. Možná to bylo jeho dokonalou zlatavou pokožkou v kombinaci s pískově hnědými vlasy, které dopadaly na límec sněhobílé košile. Jeho intenzivní výraz by člověk čekal od někoho s tmavýma očima, ale jeho byly tyrkysově modré s neuvěřitelnou schopností nahlédnout až do duše. Měla jsem pocit, že o mně ví věci, které nemohl vědět.

Když jsem tam stála jako zkoprnělá a upřeně na něho zírala, nenuceně se na mě usmál. Jeho rty vypadaly tak měkké, poddajné, lemující neskutečně bílé zuby. Dokonce i jeho nos byl dokonalý, rovný a bez chybičky. Prostě vypadal skvěle.

Napadlo mě, a to ne poprvé, jak je ten svět nespravedlivý, že jeden člověk vypadá tak dokonale, a navíc je od svých dvaceti let miliardář. Každý, kdo se narodil s takovými výhodami, musí být jistě nesnesitelný. Je zřejmé, že v celém svém životě ani jeden den netrpěl. Jistě mu šlo vždy všechno tak snadno, že se stal arogantní a zhýralý, znuděný věc-

mi, po kterých my ostatní toužíme. Sice nic z toho na něm nebylo patrné, ale jak taky, když byl tak oslnivě krásný.

Rychle jsem přerušila chod svých myšlenek. Věděla jsem, že jsem nespravedlivá. Vždyť toho muže vůbec neznám a nemám právo soudit ho jen proto, jak vypadá a že vím, že je miliardář. Až doposud jsem si neuvědomila, jak dokážu být zahořklá k těm, kteří měli v životě více štěstí než já. Moje vlastní výchova byla drsná a brutální, na vlastní kůži jsem zažila, co to je chudoba, ale to mi nedává ani to nejmenší právo odsuzovat někoho jen proto, že je ke mně zdvořilý. Opakovala jsem si to stále dokola, ale nic to neměnilo na faktu, jak silně mě přitahoval. Ten nechtěný pocit ve mně vyvolával touhu otočit se na podpatku a utéct.

Ztěžka jsem polkla ve snaze zvlhčit náhle vyschlé hrdlo. „Vítejte, pane Cavendishi.“ Snažila jsem se zdvořile kývnout hlavou na pozdrav, ale při tom pohybu jsem nebezpečně nahnula ták.

Pan Cavendish neuvěřitelně rychle vyskočil ze své ležérní polohy, popadl ták a zručně ho vyrovnal. Zabránil tak hotové katastrofě. S hrůzou jsem pozorovala, jak část šampaňského vystříkla a dopadla na rukáv jeho šedého saka. Ten oblek stál jistě víc, než byl můj měsíční plat.

„Omlouvám se, pane Cavendishi,“ vyhrkla jsem celá bez dechu, což jen přispělo k mé nervozitě.

Prsty volné ruky si prohrábl rovné pískově plavé vlasy. Bylo to neuvěřitelné, ale hedvábné prameny se ihned vrátily na své místo. Takové vlasy má jen supermodel. K čertu s ním.

„Nic se neděje, Bianco,“ uklidňoval mě sametově hlubokým hlasem. Dokonce i jeho hlas byl nespravedlivě dokonalý. Překvapilo mě, že si zapamatoval mé jméno.

Galantně vyrovnal ták, a když jsem ho ujistila, že mám vše pod kontrolou, zase ho pustil.

Odmítl skleničku, kterou jsem mu nabízela, a já jsem si vzpomněla, že ani minule se nedotkl žádného alkoholu.

„Jen trochu vody,“ řekl s vřelým úsměvem.

Dokončila jsem nabídku šampaňského a vzhledem k tomu, že jsem stále měla jen pět cestujících, mi to netrvalo příliš dlouho.

Odložila jsem tác do kuchyňky a vrátila se, abych posbírala kabáty.

Když jsem se znovu přiblížila k panu Cavendishovi, právě telefonoval, ale i přesto mě sledoval pronikavým pohledem. Naše oči se střetly a já jsem cítila, jak se mi prudce rozbušilo srdce.

„Smím vás poprosit o vaše sako, pane Cavendishi?“ zeptala jsem se roztřeseným hlasem. „Pokusím se vyčistit tu skvrnu od šampaňského a pak vám ho pověsím na ramínko.“

Postavil se a vstoupil do uličky, aby se mohl svléknout. Najednou se ocitl tak blízko, až jsem zalapala po dechu. Byla jsem svou vlastní reakcí zděšená. Vždy jsem se považovala za naprostého profesionála a byla jsem na sebe za to hrdá, nicméně má reakce na okouzlujícího pana Cavendishe tedy profesionální rozhodně nebyla.

Navzdory své výšce jsem mu stěží dosahovala po nos. Byl zřejmě stejně vysoký jako Stephan, možná o kousek vyšší. Vedle vyšších mužů jsem vždy byla celá nsvá, ale tento vysoký muž měl na mě zcela jiný vliv. Vzbuzoval ve mně pocit ženskosti. Docela se mi ten pocit líbil, ale byla jsem z něho nervózní.

Svlékl si své drahé sako a podal mi jej. Zůstal jen ve sněhobílé košili s modrou vázankou. Všimla jsem si, že i když je štíhlý, je dobře stavěný a pod košilí se mu rýsují pevné svaly. Při pohledu na dokonalost jeho postavy mi vyschlo v ústech.

„Jen mi sako pověste, Bianco,“ řekl mi něžně.

„Ano, pane,“ zamumlala jsem hlasem, který jsem stěží poznávala.

Dokončila jsem obchůzku svého úseku a unikla za závěs palubní kuchyňky, kde jsem urovnávala nápoje v servírovacím vozíku. Pak mi však nezbyvalo nic jiného, než opět předstoupit před pana Cavendishe s ukázkou, která je nutná před každým letem.

Upřeně mě pozoroval, pohled modrých očí nikdy nepustil mou tvář. Nechápala jsem, co ho na mně tak fascinuje. Pochopila jsem, že se o mě zajímá, ale proč, to jsem neměla ani tušení. Obvykle, když jsem zaujala nějakého muže, jeho oči jsem cítila na celém těle, nikdy ne ve tváři.

Dnešní ukázka postrádala jakoukoliv eleganci. Byla spíše snůškou nemotorných pohybů. Chvějícími se prsty jsem nešikovně bojovala s každou přezkou. Když bylo po všem a já usedla na místo letušky, připravená k vzletnutí, s úlevou jsem si oddychla. Potřebovala jsem chvíli klidu, abych se vzpamatovala. Jenže mi to nebylo dopřáno. Seděla jsem téměř naproti sedadlu pana Cavendishe. Stálo mě to veškeré úsilí, abych celou dobu, co letadlo stoupalo do vzduchu, uhýbala pohledem a nepodívala se mu do očí.